

“Кад имаш све, не видиш ништа. Прогледаш тек кад немаш ништа”

Неутољивом и незајажљивом жељом да уздигнемо себе, срљамо у егоизам, на крилима зла лебдимо изнад Земље, рушећи и палећи све путеве, којим бисмо означили повратак на ту исту планету, једину и јединствену. Дозволисмо ли себи превише?

Подигавши главу сувише ка небу, не проговорисмо ријечи молитве и спасења, отргнути од свог искона претворисмо се у богове, вратисмо се паганству, ускликујући ријечи светосавља, православља никад јаче и никад гласније као сада. Гдје је то цивилизација погријешила, да ли су људи завладали људима? **Исуказани мач**, који никад није враћен у корице, усмјерили смо на брата својега, правдавши то јасном визијом будућности и бољег сутра. Као планински поток, који се спушта у мирне равнице, хучи и најављује своју савршеност и чистоћу, тако и човјечја рука нуди милост, а потом омчу и ропство од којег нема спасења. У здравље, са срећом, да смо живи и здрави - свима су нам исте мисли и жеље. О чему то причамо, шта то **зборимо**, коме **роморимо**, **жагоримо** и **славословимо**, кад наша дјела, небрига о првој и јединој дефиницији здравља - **духовност**, **патриотизам** и **патријархалност**, губе битку за опстанак. Постадосмо робови сопственог неморала, разврата и изопачености. Кунемо се у отаџбину, мајку и историју, а светињом нашом прожима се Луциферова глава и чека отворених чељусти да прождре и поручи како се пакао није напунио, има још мјеста. Неке нове пошасте владају људским умом, голицавши му машту да смисли неку нову подлост, којој ће свједочити поколења и писати о томе. У тој „енциклопедији мртвих“, уписали смо одавно своја имена, чекамо стрпљиво да нас Свевишњи упозори и сигналом руке моћника, свевидећег и свезнајућег разлучи и нама грешницима да стојимо на ивици пакла, с посљедњим златником у лијевој руци, док десницом исцртавамо крст спасења. Попустили су сви кончићи, невидљиве нити којом смо спајали душу и тијело, небо и земљу. Изопштили смо праобраз, прадомовину, праисторију, праискон и устоличили себе за цара, краља, вожда, властодршца. Не видимо више ништа осим себе, завољесмо свој лик без трунке самокритичности, наша дјела постадоше света дјела, а кућа храм. Колико дуго ће трајати та чудна владавина, тај суноврат душе и тијела? Да ли смо свјесни да губимо најсветији и најсвјетлији трон, који је подигнут на Земљи, породицу. Тим губитком остајемо без великог дијела себе, онај поточић никад неће наћи своју ријеку и стопити се са њом као што ће и човјек остати сам и неподијељен, неумножен, сам у својој чамотињи. Суочавање са спознајом о губитком себе најстрашнији је дио живота, јер то значи да нема повратка. Губитак је као лексичка слагалица у којој се руши слог по слог, па од **споразума**, **разума**, **ума**- остаје **ма** и **а**.

Деградација друштва и осипање док вам говоре: „Имаш све, буди захвалан“. Често се у овом хаотичном свијету замрзнемо, покушавајући да одмотамо клупко мисли, које се ковитлају сатима у глави. А, онда одједном не видимо више ништа. Слијепи за све боје овога свијета, као у „Претпразничко вече“, тражимо нека давно ишчезла лица.

Као у оној поучној варијанти о гуслару: “Сретох гуслара. Био је слијеп. Рече ми: „Синко, живот је лијеп! Мало се трзнух: „Зар заиста лијеп?“ Видјећеш, једном, кад будеш слијеп.“ И, као сви „слијепци“ овога свијета: „Ја склапам очи и од среће плачем!“

Име и презиме аутора: Никола Стојаковић

Разред и одјељење: IV1

Име ментора: мр Сања Ђурић, проф.

имејл ментора: sanadjuricmr@gmail.com

назив школе: Медицинска школа

мјесто: Бања Лука

адреса: Цетињска 1

телефон: +38751216482

имејл школе: ss05skolers.org

контакт телефон: +387 65 809-386